

Ne sajnáljátok az öregeket, mondtam: ahogyan életük fogy, úgy gazdagodnak ők; a rosszat már megtapasztalták, a jót megismerték, tudásuk aszúbor. Ne sajnáljátok az öregeket, mert jó társaságban vannak. A magány a fiatalság kegyetlen adománya, csalódott szerelmesek, éretlen igehívők, boldogtalan világboldogítók mihaszna fényűzése, bőszipompa, feketemise. Mi, akik hetvenedik évünk körül járunk, már nem lehetünk magányosak: velünk vannak, ha életünk nem volt tékozló vagy tunya, ha megmunkáltuk azt, mint fazekas keze s korongja az agyagot, velünk vannak – festve, írva, kottafejekben – teremtményeink. S mivel az önzést lehántották rólunk az évek, öregségünk barátságos lett és adakozó. Önök, akik e kiállításra összegyűltek, ajándékozó szertartásban vehetnek részt: hetvenedik évén túl egy nagy művész kínálja hosszú élete kincseit, betessékelve önöket művésze teremtett lényei közé, nyájas, mogorva, dévaj, butácska, huncut, szorongó szirénjei, kimérai, kentaurjai, totemei, vagy ahogyan ő elnevezte nagy családjá tagjait: bálványai társaságába, ünnep ez is, az élet közönséges és magasztos utcabálja, szóljon a zene, kánkán!

Ameddig el nem fogy kezünk ügyéből az agyag.

PAPP GYÖRGY: HARMÓNIA